Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 101.771 van 12 december 2001

A. 73.087/VI-15.870

In zake: **JACMIN** Vincent,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe MALHERBE en
Mr. Jennifer WALDRON, advocaten,
Keizerslaan 211
1000 Brussel,

tegen:

het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering
Tervurenlaan 211
1150 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Vincent JACMIN op 31 januari 1997 bij een ter post aangetekende brief heeft ingediend, waarbij hij de nietigverklaring vordert van de beslissing die op 27 november 1996 is genomen door de commissie van beroep ingesteld bij de dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV);

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevr. DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2001, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 november 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 21 november 2001;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Philippe MALHERBE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van mevr. Véronique CLICHEROUX, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van mevr. DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Verzoeker heeft het diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde behaald aan de Université catholique de Louvain, specialisatie gynaecologie-obstetrie.

2. Op 15 maart 1996 heeft het comité van de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV beslist hem voor de beperkte kamer te brengen.

De grieven die tegen hem werden ingebracht bestonden in het schenden van de regels van de nomenclatuur bij het attesteren van verstrekkingen en het aanrekenen van die verstrekkingen aan de ziekte- en invaliditeitsverzekering. Het ging onder meer om verstrekkingen die onder een ander codenummer dan het nummer dat van toepassing was, geattesteerd waren en om verstrekkingen die niet voor attestering in aanmerking komen.

3. De beperkte kamer heeft op haar vergadering van 11 juni 1996, nadat ze verzoeker gehoord had, de twee grieven bewezen verklaard, de terugbetaling bevolen van de onrechtmatig ontvangen bedragen en

beslist de verzekeringsinstellingen te verbieden gedurende een jaar tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen gedaan door verzoeker.

4. Op 17 juli 1996 heeft verzoeker die beslissing aanhangig gemaakt bij de commissie van beroep.

Primair heeft hij gevraagd dat de beslissing van de beperkte kamer van rechtswege nietig zou worden verklaard en zou worden verklaard dat er geen grond was voor de commissie van beroep om de zaak aan zich te trekken; subsidiair heeft hij gevraagd dat de straf onwettig zou worden verklaard en dat de commissie van beroep de beslissing zou corrigeren en zou doen wat de beperkte kamer had moeten doen, namelijk de vervolging onontvankelijk verklaren en verklaren dat de grieven ten aanzien van hem niet vaststonden.

Op 27 november 1996 heeft de commissie van beroep de thans bestreden beslissing uitgesproken, die op 2 december 1996 ter kennis van verzoeker is gebracht.

De commissie van beroep heeft de "nietigheid" van de beslissing van de beperkte kamer uitgesproken, omdat over de ter beoordeling voorgelegde beslissing niet door een rechtsgeldig samengestelde kamer was beraadslaagd en gestemd. De commissie van beroep heeft enerzijds gewezen op de wanverhouding tussen het aantal vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen en dat van de representatieve organisaties van de artsen tijdens de beraadslaging, wat in strijd is met artikel 141, § 2, achtste lid, van de gecoördineerde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen van 14 juli 1994, en anderzijds op het feit dat de onthouding van een arts die de verzekeringsinstellingen vertegenwoordigde bij de stemming, wat dat betreft geen verschil maakt aangezien de wet daarin niet voorziet.

De commissie van beroep heeft voorts beslist "dat er grond is om de zaak aan zich te trekken" wat betreft het onderzoek van de grieven tegen de appellant en geoordeeld dat "met geen enkel gegeven dat is aangevoerd in de retroacta van de zaak, (...) bij de administratieve procedure die gevolgd is tot vóór de onderhavige commissie, afbreuk wordt gedaan aan de objectiviteit en de onpartijdigheid hiervan".

De heropening van de debatten is ambtshalve bevolen om de appellant in staat te stellen de middelen uiteen te zetten vervat in zijn verzoekschrift in hoger beroep en zijn conclusie die nog niet aangevoerd waren bij

de commissie. Bepaald was dat de zaak zou voorkomen op de openbare terechtzitting van 27 maart 1997.

Uit de inlichtingen verstrekt aan de Raad van State blijkt dat de voorzitter van de commissie van beroep, op verlangen van verzoeker, die daarbij het onderhavige beroep aanvoerde, op 18 maart 1997 besloten heeft de zaak uit te stellen "totdat de Raad van State een uitspraak heeft gedaan";

Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt tegen het beroep, vermits de dienst voor geneeskundige controle in het verzoekschrift als verwerende partij wordt aangewezen, terwijl die dienst geen eigen rechtspersoonlijkheid heeft, los van die van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering;

Overwegende dat verzoeker in het onderhavige geval vordert dat de beslissing die in eerste en in laatste instantie door de commissie van beroep van de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV is uitgesproken, verbroken wordt; dat deze commissie, aangezien ze een administratief rechtscollege is, niet als verwerende partij kan worden aangewezen; dat verzoeker het RIZIV, de rechtspersoon waaronder de commissie van beroep ressorteert, in die hoedanigheid moest aanwijzen; dat de fout die verzoeker in dat verband heeft gemaakt evenwel niet kan leiden tot de onontvankelijkheid van het beroep, daar de auditeur-rapporteur, in het kader van het onderzoek, de dwalingen van verzoeker heeft rechtgezet en het RIZIV een memorie van antwoord en een laatste memorie heeft ingediend;

Overwegende dat uit het bovenstaande volgt dat de exceptie niet aangenomen kan worden;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan "schending van de gecoördineerde wetten betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, schending van de algemene administratiefrechtelijke beginselen met betrekking tot het feit dat de samenstelling van een beraadslagend college van openbare orde is en van substantiële aard, en van de artikelen 2 en 1068 van het Gerechtelijk Wetboek, en aan machtsoverschrijding"; dat hij in een eerste onderdeel aanvoert dat de commissie van beroep, nadat ze had vastgesteld dat de beperkte kamer onwettig was samengesteld, de zaak niet ten gronde aan zich kon trekken, maar erop diende te wijzen dat de beslissing van de beperkte kamer niet bestond en de zaak moest verwijzen naar een regelmatig samengesteld orgaan; dat hij in een tweede

onderdeel stelt dat de commissie van beroep, door te beslissen de zaak aan zich te trekken, toepassing heeft gegeven aan het vroegere Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van 1806 en gehandeld heeft in strijd met artikel 2 van het Gerechtelijk Wetboek alsook met de gecoördineerde wet betreffende de ziekte- en invaliditeitsverzekering, die niet voorziet in zulk een evocatiebevoegdheid, alsmede met de algemene administratiefrechtelijke beginselen die niet de mogelijkheid bieden de zaak aan zich te trekken na een nietigverklaring wegens schending van een substantieel vormvereiste van openbare orde; dat hij ten overvloede aanvoert dat artikel 1068 van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de devolutieve werking van hoger beroep, niet kan worden toegepast door de commissie van beroep, die een administratief rechtscollege is dat onafhankelijk is van de rechterlijke macht en valt onder de regels van het administratief recht;

Overwegende dat de beperkte kamers bedoeld in artikel 141, § 2, van de wet betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, niet beslissen als administratieve rechtscolleges wanneer ze, met toepassing van artikel 156 van dezelfde wet, de verzekeringsinstellingen verbieden tegemoet te komen in de kosten van geneeskundige verstrekkingen gedaan door een zorgverlener die zich niet schikt naar de wets- of verordeningsbepalingen betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, maar dat ze dan optreden als administratieve overheden; dat de commissie van beroep, ingesteld bij artikel 156 van de genoemde wet betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, bijgevolg als rechtscollege dat uitspraak doet in eerste en laatste aanleg, en niet in hoger beroep na een uitspraak van een rechtscollege van eerste aanleg, een uitspraak doet wanneer ze oordeelt over "het beroep" aangetekend tegen de beslissing van de beperkte kamer met toepassing van artikel 156, zesde lid, van dezelfde wet; dat het middel wettelijke grondslag mist voorzover daarmee tegen de bestreden beslissing wordt ingebracht dat de artikelen 2 en 1068 van het Gerechtelijk Wetboek zijn geschonden, voorzover deze artikelen betrekking hebben op hoger beroep;

Overwegende dat de commissie van beroep uit artikel 156 van de genoemde gecoördineerde wet betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, volle rechtsmacht put, waardoor ze verplicht is haar eigen beslissing in ieder geval in de plaats te stellen van die van de beperkte kamer wanneer bij haar beroep is ingesteld tegen één van de beslissingen van die kamer; dat die substitutieverplichting inhoudt dat ze de bestreden beslissing vernietigt en vervangt door haar eigen beslissing, zonder dat enig onderscheid hoeft te worden

gemaakt naargelang de commissie van beroep van plan is het beroep in te willigen of te verwerpen;

Overwegende dat de commissie van beroep in het onderhavige geval "het hoger beroep gegrond heeft verklaard voor zover daarmee de nietigheid wordt gevorderd van de ter beoordeling voorgelegde beslissing" en de beslissing heeft vernietigd, waarmee ze tegemoet is gekomen aan wat verzoeker in zijn conclusie vorderde; dat ze vervolgens, tegen verzoekers conclusie in, geoordeeld heeft dat ze haar rechtsmacht daarmee niet volledig had uitgeoefend en besloten heeft de zaak ten gronde aan zich te trekken; dat ze aldus artikel 156 van de genoemde wet correct heeft toegepast en geen enkel algemeen administratiefrechtelijk beginsel heeft geschonden;

Overwegende dat uit het bovenstaande blijkt dat geen enkel onderdeel van het middel gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan "Schending van het algemene beginsel van de rechten van verdediging (objectiviteit, onpartijdigheid van de rechter, beginsel van de tegenspraak en van de procedurele gelijkheid). Schending van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet"; dat hij betoogt dat hij op pagina 20 tot 24 en 74 tot 86 van zijn conclusie die hij heeft ingediend bij de commissie van beroep, uiteengezet heeft in welk opzicht zowel de nota met de feiten (blz. 11 tot 19), opgemaakt door de controledienst, als het verslag dat daarnaar verwees, zijn rechten van verdediging schonden door gewag te maken van feiten van overconsumptie, waarover hij nooit ondervraagd was en die niet onder de bevoegdheid van de beperkte kamer vielen; dat hij in een eerste onderdeel aanvoert dat de commissie van beroep op de terechtzitting van 21 november 1996 aanvaard heeft dat de middelen die hij uiteenzette vanaf punt 6, blz. 18, van zijn conclusie (ongrondwettigheid van artikel 156 van de gecoördineerde wet betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, niet-ontvankelijkheid van de vervolging wegens schending van het algemene beginsel van de rechten van verdediging en schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en ten slotte de grond van de zaak) aangevoerd zouden worden op een eventuele latere terechtzitting, waaruit volgt dat de commissie van beroep, door te antwoorden op de argumenten die aangevoerd zijn op de pagina's 20 tot 24 van de conclusie en uiteengezet zijn op de pagina's 74 tot 86, en door met een definitieve beslissing uitspraak te doen over dat middel, de rechten van verdediging geschonden heeft; dat hij in een tweede onderdeel aanvoert dat de commissie van beroep, door alleen de eerstaanwezend geneesheer-inspecteur de gelegenheid te bieden alle geschilpunten uiteen te zetten,

en inzonderheid die welke op bladzijde 3 van zijn verslag staan, die betwist worden op de bladzijden 20 tot 24 en 74 tot 86 van zijn conclusie, het beginsel van de tegenspraak en van de procedurele gelijkheid heeft geschonden; dat hij in een derde onderdeel stelt dat de commissie van beroep verzuimd heeft in haar beslissing aan te geven in welk opzicht geen afbreuk zou zijn gedaan aan haar objectiviteit en onpartijdigheid en niet heeft geantwoord op zijn argumenten, waarbij ze aldus artikel 149 van de Grondwet geschonden heeft; dat hij stelt dat de commissie van beroep, door in haar arrest te verwijzen naar de bladzijden 11 tot 19 van het feitenrelaas van de controledienst en naar bladzijde 3 van het verslag dat vóór haar is uitgebracht, eigenlijk geantwoord heeft op het middel ontleend aan de niet-ontvankelijkheid van de vervolging uiteengezet op de bladzijden 20 tot 24 van zijn conclusie in hoger beroep, een middel dat hierop steunde dat de nota met de feiten gewag maakte van een verwijt van overconsumptie waarover hij nooit gehoord was; dat hij voorts stelt dat de commissie van beroep, door aan een partij te vragen haar middelen van verweer aangaande een aantal punten, niet uiteen te zetten, en door tegelijkertijd toe te staan dat in de "beschuldiging" diezelfde punten wel aan bod komen, het beginsel van de procedurele gelijkheid en het grondbeginsel van billijke procesvoering geschonden heeft; dat hij ten slotte stelt dat de bewering dat met geen enkel gegeven aangehaald in het verslag, afbreuk is gedaan aan de objectiviteit en de onpartijdigheid van de rechtspleging, niet strookt met de werkelijkheid, aangezien bepaalde stukken die ter adstructie van het verslag worden aangevoerd beoordelingen bevatten die ongunstig zijn voor hem en waartegen hij zich niet heeft kunnen verdedigen;

Overwegende dat de commissie van beroep bij de bestreden beslissing inzonderheid het volgende heeft beschikt:

" (...) met geen enkel gegeven dat is aangevoerd in de retroacta van de zaak, zoals daarnaar wordt verwezen in het verslag van de commissie van beroep, waarvan in hoofdzaak kennis is gegeven door de eerstaanwezend geneesheer-inspecteur vóór de onderhavige Commissie op de openbare terechtzitting van 21.11.96, een verslag waarin op pagina 3 verwezen wordt naar de pagina's 11 tot 19 van het feitenrelaas, die onder meer over statistische gegevens gaan, is door de administratieve procedure die gevolgd is tot vóór deze Commissie, afbreuk gedaan aan de objectiviteit en de onpartijdigheid hiervan; dat die gegevens niet de grieven zijn zoals die door het comité van de dienst voor geneeskundige controle ingebracht zijn tegen het hoger beroep, grieven die de Commissie los van andere grieven moet beoordelen (...)";

Overwegende dat uit deze motivering blijkt dat de commissie van beroep zich over geen enkel van de gegevens vermeld in de retroacta van de zaak en overgenomen in het verslag dat vóór haar door de eerstaanwezend geneesheer-inspecteur bij de commissie van beroep is gedaan, heeft uitgesproken, of ze nu in het nadeel van verzoeker waren of niet; dat, voor het overige, de

procedure die is gevolgd vóór het comité van de dienst voor geneeskundige controle en daarna vóór de beperkte kamer, een louter administratieve procedure is en dat de algemene beginselen die de juridische procedure regelen daarop niet van toepassing zijn; dat de commissie van beroep bijgevolg heeft kunnen beslissen, zonder artikel 149 van de Grondwet te schenden, dat met de administratieve procedure die tot vóór haar was gevolgd, geen afbreuk was gedaan aan haar objectiviteit of onpartijdigheid; dat noch het eerste noch het derde onderdeel van het middel gegrond lijken;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat uit artikel 308 van het genoemde koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen blijkt dat de uiteenzetting van de zaak door de aangewezen rapporteur geschiedt bij de aanvang van de debatten vóór de commissie van beroep; dat geen enkele wets- of verordeningsbepaling de commissie van beroep ertoe verplichtte op de terechtzitting van 21 november 1996 de geneesheer-inspecteur-rapporteur slechts een gedeeltelijk verslag te laten uitbrengen, met weglating van de punten die verzoeker op een latere terechtzitting zou aanvechten; dat verzoeker niet betwist dat hij de mogelijkheid heeft gehad alle middelen aan te voeren die tot aan pagina 18 van zijn conclusie waren opgeworpen, met uitsluiting van punt 6, dat meer bepaald betrekking heeft op de schending van het onpartijdigheidsbeginsel (p. 12 tot 18 van de conclusie ingediend bij de commissie van beroep); dat de commissie bijgevolg heeft kunnen oordelen dat geen enkel gegeven aangevoerd in de retroacta van de zaak afbreuk deed aan haar objectiviteit en onpartijdigheid, zonder dat ze daarbij het beginsel van de tegenspraak en van procedurele gelijkheid heeft geschonden; dat het tweede onderdeel van het middel net zo min als de twee andere onderdelen gegrond is en het middel moet worden afgewezen;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan "Schending van artikel 6, lid 1, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden"; dat hij aanvoert dat de commissie van beroep verklaart dat de in het middel genoemde bepaling niet op haar van toepassing is, net zo min als op de beperkte kamer, op grond van een arrest van het Hof van Straatsburg d.d. 8 juli 1991 en een arrest van de commissie van beroep van 28 april 1993, terwijl artikel 6, lid 1, van het genoemde Verdrag van toepassing is op iedere procedure die, zoals de procedure die kan leiden tot de schorsing van de tegemoetkoming van verzekeringsinstellingen in de kosten van geneeskundige verstrekkingen gedaan door een arts, gevolgen kan hebben voor diens burgerlijke rechten en verplichtingen;

Overwegende dat, zonder dat hoeft te worden onderzocht of de commissie van beroep al dan niet terecht heeft besloten dat artikel 6, lid 1, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet op haar van toepassing is en evenmin op de beperkte kamer, ermee kan worden volstaan vast te stellen dat de commissie van beroep in casu verzoeker geenszins het recht heeft betwist te eisen dat zijn zaak zou worden gehoord door een rechter die alle waarborgen inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid bood, maar dat ze heeft nagegaan of zij zulke waarborgen bood en geoordeeld heeft dat zulks inderdaad het geval was; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan "Schending van de artikelen 10, 11, 144 en 145 van de gecoördineerde Grondwet"; dat hij stelt dat de commissie van beroep, door te beslissen de zaak ten gronde aan zich te trekken, uitspraak heeft gedaan over een geschil aangaande een burgerlijk recht, terwijl het in het middel genoemde artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat zulk een geschil uitsluitend tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken behoort; dat hij stelt dat de omstandigheid waarbij geschillen over burgerlijke rechten op ongrondwettige wijze worden voorgelegd aan administratieve rechtbanken, een discriminatie is die verboden is bij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat hij aanvoert dat aangaande dit middel weliswaar nog niet gepleit is en daarop niet rechtstreeks wordt geantwoord in de bestreden beslissing, maar het hem niettemin gegeven is dit middel tijdens de onderhavige procedure op te werpen;

Overwegende dat de Raad van State als cassatierechter in beginsel geen kennis mag nemen van nieuwe middelen;

Overwegende evenwel dat het middel in casu door verzoeker is opgeworpen op de pagina's 18 tot 20 van zijn conclusie ingediend bij de commissie van beroep; dat de commissie van beroep, door te beslissen de beslissing van de beperkte kamer teniet te doen, de grief inzake schending van het beginsel van onpartijdigheid en objectiviteit af te wijzen en de zaak aan zich te trekken, onrechtstreeks maar stellig heeft verklaard dat ze bevoegd was om daarvan kennis te nemen, zonder dat ze evenwel op het middel heeft geantwoord; dat ze dusdoende haar beslissing niet heeft gemotiveerd zoals vereist bij artikel 149 van de Grondwet; dat die onwettigheid ambtshalve moet worden opgeworpen; dat in voorkomend geval het verwijzend rechtscollege daarover een prejudiciële vraag moet stellen aan het Arbitragehof;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie een nieuw vijfde middel ontleent aan schending van artikel 6, lid 1, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van de goede rechtsbedeling; dat hij aanvoert dat het onderzoek van zijn zaak door de Raad van State een buitenmatige vertraging heeft opgelopen, zodat de redelijke termijn genoemd in artikel 6.1 van het genoemde Verdrag, overschreden is, terwijl noch zijn houding noch de complexiteit van de zaak de duur van de rechtspleging rechtvaardigen; dat hij voorts betoogt dat het overschrijden van de redelijke termijn afbreuk doet aan de basisrechten die hem bij artikel 6.1 van het genoemde Verdrag worden toegekend, wat tot gevolg moet hebben dat de bestreden beslissing nietig verklaard moet worden zonder dat de zaak wordt verwezen naar de commissie van beroep; dat hij aanvoert dat hij "in een bijzonder nadelige positie is beland aangezien hij slechts over dertig dagen heeft beschikt om te antwoorden, op straffe van verval en van een onweerlegbaar vermoeden van afstand in geval van gebrek aan een reactie";

Overwegende dat verzoeker in dezelfde laatste memorie een zesde middel ontleent aan schending van de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet; dat hij aanvoert dat "artikel 21 (vervangen bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 juni 2000) vervaltermijnen van dertig dagen oplegt aan de verzoeker om te antwoorden op het verslag van de auditeur die besluit tot niet-ontvankelijkheid of verwerping van het beroep"; dat hij stelt dat die bepaling niet kan worden toegepast omdat ze een ongeoorloofde discriminatie invoert onder rechtzoekenden in het nadeel van de bijzondere categorie van rechtzoekenden bij de Raad van State;

Overwegende dat het niet nodig is na te gaan of het vijfde en het zesde middel voor de eerste keer in cassatie kunnen worden opgeworpen, maar ermee kan worden volstaan vast te stellen dat ze niets uitstaande hebben met de bestreden beslissing; dat ze bijgevolg niet ontvankelijk zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing d.d. 21 november 1996 van de commissie van beroep ingesteld bij de dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering in zake Vincent JACMIN, geneesheer met specialisatie gynaecologie-obstetrie, enkel voorzover deze niet de

beslissing motiveert waarbij ze zich impliciet maar stellig bevoegd verklaart om kennis te nemen van het beroep, en aldus niet antwoordt op de conclusie van verzoeker.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden overgeschreven in de registers van de commissie van beroep en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 4.

De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde commissie van beroep.

Artikel 5.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op twaalf december tweeduizend één door:

de HH.	ANDERSEN,	voorzitter van de Raad van State,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

P. HARMEL. **R. ANDERSEN.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**